విస్సిగాడు

విస్సిగాడు అంటే ఆవూళ్ళో అందరికీ హడలే. విస్సిగాడి అసలు పేరు విశ్వేశ్వర రావు. వాళ్ళమ్మ ముద్దుగా 'విస్సీ' అని పిలిచేది. కాని వాడి అల్లరికి "విస్సిగాడు" గా రూపొందిందా నామధేయం.

ఇంతకూ చెప్పొచ్చే దేమిటంటే వాడలా యెందుకు తయారయ్యాడు అని?—వాడు బళ్లో ఏడోతరగతి చదువుతోన్నాడు. అయినా వాడి పేరుప్రఖ్యాతులు బడిఅంతా వ్యాపించాయి. ఎక్కడన్నా పుస్తకాలు, పెన్నిళ్ళు పోయాయంటే హెడ్ మాస్టరు ముందుగా వాడినే పిల్పించేవాడు. సామాన్యంగా అవి వాడిదగ్గరే దొరికేవి. అందుకే వాడిని అంతా ద్వేషించేవాళ్ళు.

విచిత్రంఏమిటంటే వాడివెనక తిరగటానికి స్కూల్లో ప్రతికుర్రవాడు వుబలాటపడే వాడు. వాడిని గురించి ఎంత చెడ్డగావిన్నా.

విస్సిగాడిచుటూ అలా ఆపిల్లలు ఎందుకు చేరున్నారంటె చాలామంది చాలావిధాలుగా చెప్తారు. దొంగతనం చేసినా చిరుతిళ్ళకు ఆశించడని.. చెడ్డవైపు ఆకర్షణ ఎక్కువని— ఇలా. కాని నేనెప్పుడూ అలాంటిది గమనించలేదు. వాడిలోగల ప్రత్యేకాకర్షణ.

నేనాస్కూల్లో మాస్టరుగిరి వెలిగిస్తోన్న తొలరోజులకు విస్సిగాడు నా దృష్టిలోకి వచ్చాడు. అంతకుపూర్వం నా దృష్టిలోకి రాకపోవటం కేవలం నా దృష్టిలోపం మాత్రమే. ఏమైనా వాడు నాదృష్టిలోకి అప్పటికైనా వచ్చాడు.

ఓరోజు పిల్లలంతా నాకో మహజరు పంపారు. ఈపద్ధతిని పిల్లలు ప్రవర్తించడం నాకు చాలా ఆశ్చర్యంవేసింది. ఆ మహజరులో వున్న సంగతులు—ఆ నెలలో క్లాసులో జరిగిన దొంగతనాలు, వాళ్ళ అనుమానాలు.

అది చదువుకుని "ఎవరీ విశ్వేశ్వర్రావు"? అన్నాను.

ఓ కుర్రవాడు లేచి నిలబడ్డాడు. నల్లగా బక్కపల్చగా, చింపిరిజుట్టు, చిరిగినచొక్కా లాగు—ఇది వాడి అవతారం.

"ఇట్రా"

ధీమాగా వచ్చాడు.

"మీ నాన్న పేరేమిటి?"

"రమణయ్య"

"సాయంకాలం నన్ను కలుసుకోమని చెప్పు"

"అలాగేనండి."

క్లాసంతా గొల్లున నవ్వింది. పక్కన ఓ కుర్రవాడు లేచి "వాళ్ళ నాన్న లేడండి" అన్నాడు.

"ఎక్కడకు వెళ్ళాడు?"

"చచ్చిపోయాడులెండి" అన్నాడు విస్సిగాడు. నాకు కోపం వచ్చింది.

కాని ఈ మాట అంటోన్నప్పుడు వాడే మాత్రం చలించలేదు. పైగా నిశ్చలంగా నిల్చొని వున్నాడు. నాకెంతో ఆశ్చర్యం వేసింది.

వాడ్ని దగ్గరగా పిల్చాను. "ఏరా! అలా చెప్పొచ్చా?

"నిజం చెప్పకూడదా?"

కె. బాబూరావు

నాకు మండిపోయింది. ఢిఢీల్మని చెంప మీద ఒకటి వేశాను. "నిజం చెప్పే సత్యసంధుడివిగా. మరి ఈ దొంగతనాలేమిటి?"

వాడికళ్ళవెంట నీళ్ళు తిరిగాయి.

"హుం! చేశాను" అన్నాడు కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

నాకు ఆశ్చర్యం ఓ వైపునుంచి కలుగుతున్నా మరో వైపునుంచికోపం వస్తోంది.

"ఇవన్నీ ఏం చేశావు?"

"మీ కెందుకు?"

"ఏం చేశావో చెప్పు?" నేను గద్దించా.

వాడు ఏడుపు దిగమింగుకొని "నా యిష్టమొచ్చినట్టు చేసుకున్నా," అన్నాడు.

నాకు కోపం మితిమీరిపోయింది. చేతిలో వున్న బెత్తంపెట్టి రెండుదెబ్బలు కొట్టానో లేదో వాడు పారిపోయాడు.

నాకు ఏడుపొచ్చినంత పనయింది. నా గౌరవానికి తీరని అపచారం జరిగినట్లు బాధపడ్డాను.

క్లాసయినవెంటనే టీచర్సు రూంలో నా సహోధ్యాపకుడు రామారావును ఈ విషయంలో కదిలించాను.

"అరెరె! వాడిజోలికి ఎందుకు పోయారండీ...ఒట్టి గడుగ్గాయి" అన్నాడాయన.

ఆయ నిలా చెప్పుకొచ్చాడు. "మొదట నేనూ మీలాగా కొట్టాను. ఓరోజున వాడు నా దగ్గరకొచ్చి 'నన్నెందుకు కొట్టారు?' అని నిలదీసి అడిగాడు. నాకు చర్రుమంది." 'పిచ్చ పిచ్చ వేషాలు వేశావంటే చంపేస్తా' అని బెదిరించా. వాడు తలెత్తి ధీమాగా నా వైపుతిరిగి 'ఏమైనా చేశారంటే మీరు స్కూలుకు రారూ?... అప్పుడు చెప్తా' అంటూ గబ గబా వెళ్ళిపోయాడు. నేను అలాగే స్తబ్ధుడి నయినాను. ఆ స్తబ్ధతనుంచి ఈవలకొచ్చి వాడినిగురించి ఆచోకీ తీశాను. తండ్రి లేడట. తల్లి కూలి నాలిచేసి వాడిని చదివిస్తోందట. వూళ్ళో చిన్న పెద్ద అందరికి వీడంటే తగనిభయం. ఓ సారి మున్సబుగారు వాడినేదో అన్నాడు. ఆ మర్నాడే ఆయన ఎడ్లు అదృశ్యమయ్యాయి. నాలుగుమైళ్ళ అవతలనున్న బందిలదొడ్లో వున్నాయి. వాడితల్లి కూడవాడినేమీ అనదు పైగా మనమేమన్నా చెప్తే మావాడు అట్లాంటివాడు కాదు. అని పోట్లాట పెట్టుకుంటుంది. వూరంతా నానా గొడవాచేస్తుంది అనోటికి జడిసి ఎవరూ మాట్లాడరు..."

ఇంతలో బెల్లుమోగింది. క్లాసుకు వెళ్ళిపోయాము.

ఆరోజు సాయంకాలం విస్సీ మాయింటి ముందు కనపడ్డాడు. నన్ను కూడ సంజాయిషీ అడిగటానికి వచ్చాడన్నమాట...నాలో కోపం ఉడుకుతోన్నా ఓవింతైన ప్రత్యేకతవల్ల వాడిని చూడంగానే ఆ కోపం అదృశ్యమైంది.

"ఏం? ఇలా వచ్చావు?"

"ప్రొద్దున నన్ను అనవసరంగా కొట్టారు కదూ?"

"ఇలారా"

దగ్గరగా వచ్చాడు. భుజంమీద చేయివేసి ఇంట్లోకివెళ్ళి "శశీ! రెండు ప్లేటులు తీసురా" అన్నాను.

నాశశి రెండుప్లేట్ల నిండా జిలేబి తీసుకొచ్చి వీడినిచూసి అదోలా అయిపోయింది. కాఫీ త్రాగంగానే వాడిని నా వెంటరమ్మన్నాను. వాడు ఆశ్చర్యపోతూ నన్ను నరించాడు. కాలువగట్టుకు వెళ్ళగానే "ఊ! కానియ్! నేనంటె కోపంగావుంది కదూ! రాయిపెట్టి కొట్టగలవా?" అన్నా.

వాడి కళ్ళవెంట నీళ్ళు తిరిగాయి.

నాట్యసాధన

చిత్రకారుడు: వై. మురహరిరావు—శాస్త్రేరు.

★ విస్సిగాడు ★

“అంత అ[illegible] వచ్చిందని అలా అడిగావు?”

వాడు నిశ్చింతగా అలా చూస్తున్నాడు “ఏం! మాట్లాడవేం?”

వాడు గిరుక్కున [illegible] తిరిగి పారి పోయాడు. నాకు తె[illegible] వాడి నీ మాటలు పూవేసివుంటాయని అలా జరగాలనే ఇలా ప్రశ్నించాను.

ఇంటికి వెళ్ళగానే శశి ఇలా అంది: “వాణ్ణెందుకు రానిచ్చారండీ?...పట్టి దొంగ వెధవ...ఏదైనా చేత్తో పట్టుకెళ్ళగలడు.”

నేను నవ్వి వూరుకున్నాను.

* * *

రెండురోజులు గడిచాయి. ఓ రోజు క్లాసులోకి వెడుతుంటే టేబులువద్ద విస్సిగాడు నిల్చుని వున్నాడు. పిల్లలంతా వాడివైపు శ్రద్ధగా చూస్తున్నారు. నేను తలుపు చాటున వుండిపోయాను, ఏంచేస్తాడో చూద్దామనే ఆసక్తితో.

ఓ దారం తీసుకున్నాడు. ఒక కొసవైపు జానెడంత పొడుగువరకూ వుండగా చేసి గబగబ మింగి ‘హుం’ అన్నాడు. ఆ వుండదారం ముక్కులోంచి ఊడివచ్చింది. రెండు కొసలు పుచ్చుకొని చల్లకవ్వం త్రిప్పినట్టు ఆ దారం అటూ ఇటూ త్రిప్పడం సాగించాడు.

ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయానేను. పిల్లలంతా నన్ను గమనించారల్లేవుంది. విస్సిగాడు మొదలకుండావెళ్లి సీటులో కూర్చొన్నాడు. క్లాసు నిశ్శబ్దంగావుంది. బరువుగా అంగలు వేస్తూ క్లాసులో ప్రవేశించి “ఇలారా!” అన్నాను.

వాడొచ్చాడు. “సాయంకాలం ఇంటివద్ద కనపడు.”

తలూపి వెళ్లాడు.

మధ్యాహ్నం వాడి ప్రోగ్రెసు పరిశీలించా. ఆశ్చర్యం ఏమిటంటే కొన్ని సబ్జెక్టులలో ఫస్టుమార్కులు వచ్చాయి...అనుమానం వచ్చి రామారావుని ఇలా అడిగాను. “విస్సిగాడు బాగా కాపీలుచేస్తాడా?”

ఆయన విచిత్రంగా నా వంకచూసి “నేనూ అలానే అనుమానించాను. కాని ఆ విషయంలో నేను గ్యారంటీ ఇవ్వగలను” అన్నాడు.

ఆ సాయంకాలం విస్సిగాడితో ఇలా అన్నాను: “రోజూ వచ్చి తెలియనివి చెప్పించుకుపో.”

వాడు కళ్లు పెద్దవిచేసి “మరి మేము జీతం ఇవ్వలేము” అన్నాడు.

“ఫర్వాలేదులే. అయినా అల్లరిగా తిరగకపోతే నీకు గడవదేరా?”

“అల్లరిగా ఎక్కడ తిరిగానండీ!”

“మరి అంతా చెప్పుకుంటారుగా”

“వాళ్ళొట్టి అల్లరివాళ్ళండి.”

నిశ్చలంగా అన్న ఈ మాటల సత్యాసత్య విచారణకు నేను పోదలచలేదు. ఈ పుర్దేకంతోనే అన్నాను: “శపత్నించిరా”

“అలాగేనండి”.

ఇంట్లోకి వెళ్ళగానే శశి “మనమేమన్నా సంసారం చేయాలటండీ?... మీకేం?... రేపు వాడేదైనా చేత్తో పుచ్చుకెళ్తే మీరేం చేయగలరు?” అంది.

విస్సిగాడు రోజూ స్కూలు వదలగానే ఇంటికి వస్తున్నాడు. అక్కడినుండి కాలవగట్టుకు వెళ్ళడం, ఏవేవో కథలు నేను చెప్పడం... రాత్రికి తిరిగి రాగానే క్లాసు పుస్తకాలు చెప్పి పంపించటం... ఈ కార్యక్రమం నెలరోజుల్నించి జరుగుతోంది. ఏదెలా జరిగినా ఈ నెలరోజుల్లో వాడ్ని గురించి చాలా తెల్సుకున్నా.

వాడు నీటుగా సిగిరెట్లు కాలుస్తాడు. దరిదాపుగా నిశాసంచారి. ఒకరికి అన్యాయం చేద్దామనే మనస్తత్వం ఏమాత్రం లేకపోయినా, ఎవరన్నా ఏమైనా అంటే ఏ మాత్రం సహించలేడు. పైగా తీవ్రమయిన ప్రతీకారం చేసితీర్తాడు. ఈ తీవ్ర ప్రతీకారేచ్ఛే వాడిని అల్లరివాడుగా చేసింది.

అసలు వాడి జన్మవిధానాన్ని గురించే ఓ అనుమానాస్పదమయిన గాథ ఉంది. వాళ్ళ నాన్న అని చెప్పిన రమణయ్య వాడికి సంఘసూత్రాల ప్రకారం తండ్రికాడు. వాడితల్లి ప్రియుడు. వాడివల్ల జన్మించినవాడే వీడు. తల్లి అసలు భర్త గోపయ్య. ఇద్దరూ భయంకరమయిన ప్రకృతి గలవాళ్ళు. వీడి తల్లి కోసం పోట్లాడుకుని ఇద్దరూ మరణించారు, పరస్పరం పొడుచుకొని...అందమైనస్త్రీగా పరిగణింబడే వీడి తల్లికోసం ఇలా రెండు చావులు జరిగాయి.

కాని ఆమె అందం ఆట్టేకాలం నిలవలేదు. విస్సిగాడి ఏడో సంవత్సరంలో వాడి తల్లికి మసూచికం సోకింది. ఊళ్ళో వాళ్ళంతా వాడితల్లిని ఊళ్ళోనుంచి వెళ్ళగొట్టారు. నా అన్నవారు లేక ఊరిబైట ఓ పాడుబడ్డ గుడిశెలో, వ్యాధిగ్రస్తురాలయిన తల్లితో, విస్సిగాడు తన ఏడోయేట ఒకనెల రోజులు గడిపాడంటే ఊహించడం కష్టం. అప్పటి వాడి జీవితంలో నికృష్టతే వాడినో సాహసవీరుణ్నిగా తయారుచేసింది.

అన్నంలేక అలమటిస్తూ, అడుక్కోడానికి పోయినా, ఎవ్వరూ ఓ మెతుకయినా వేయకపోగా, కసిరికొట్టడం వాడికి సహించరాని విషయమైంది. గుడిసెకు వస్తే రోగిష్టియైన తల్లి.

మర్నాటినుంచే వాడో క్రొత్తపద్ధతి కనిపెట్టాడు. సరాసరి వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయి, అదెవరి ఇల్లయినా కానీయండి కావల్సినవి తెచ్చుకోవటం... మొదట ఊళ్ళో వాళ్ళు చిత్కొటబోయినా, వాడు చేసే ప్రతీకారానికి జడిసిపోయారు.

తర్వాతనిదానంగా వాడితల్లి కోలుకొంది. కాని వాడి ప్రవర్తనలో మార్పురాలేదు.

విస్సిగాడు ఓ చరిత్ర హీనుడు కావచ్చు కాని ఆ హీనత్వం నాకేం కన్పడలేదు. దాని చుట్టూ కంచు గోడలా ఓ విధమైన ఆకర్షణ వుంది.

ఆకర్షణ అనేది ఎంత బలహీనతతో వాడిలో వుందంటే నేను లెక్క చెప్పలేను. కాని ఓ చిన్న సంఘటన చెప్తాను.

పొలాలన్నీ పచ్చటి పైర్లతో కళకళలాడుతున్నాయి. ఆ రోజు సెలవుదినం పొరుగూరిలో వున్న మిత్రు నింటికి బయలుదేరా నేను. చల్లనిగాలి, పచ్చనిపైర్లు, పొలాల్లో పనిచేస్తోన్న పల్లియుల్ని చూసి నాలో ఏ...వో...భావాలు వువ్వెత్తున లేచాయి. ఆనందంతో తన్మయుండి నయినా నేను.

"ఏరా! ఆ చేలో చుక్కాకు కోసి మేద్దామా పి ఎడ్లకు?" విస్సిగాడి ఈ మాటలు నాకు స్పష్టంగా వినపడబట్టే ఆ తన్మయతలోనుండి ఈవల కొచ్చాను.

"ఎవరి దాచేను?" ఇంకో స్వరం.

"ఊళ్ళోవాళ్ళది. ఎవరిదైతే మనకేంటిరా" విస్సిగాడన్నాడు.

"అయితేపద"

"స్స!...అదెక్కువ బాగా లేదు. ఈ చేలోకోద్దామా?"

"ఇదెవరిది?"

"మీదే"

"అమ్మో! మా నాన్న కొప్పడడూ?"

"అంతేరా. ఇతరులదయితే..."విస్సిగాడి మాటలు అంటోండగానే నేను వాళ్ళను కలుసుకున్నాను. ఇద్దర్నీ నేను కొప్పడి పంపినా ఈ సంభాషణంతా నాచెవుల్లో— అదే పనిగా వినపడుతోంది. విచిత్రం ఏమిటంటే ఆ రెండో కుర్రవాడి జీవితం అప్పటినుండి పూర్తిగా మారింది. ఈకథ వ్రాసేనాటికి ఆ కుర్రవాడు పిల్లల తండ్రయినాడు. నేనంత చిన్నతనంనుండి అతని జీవితాన్ని చూస్తూ వచ్చాను. నాకు స్పష్టమైంది ఒకేఒక సంగతి. ఆనాటి ఆ సంఘటన అతనిలో మార్పు కలిగించింది. అది చిరుతప్రాయంలోనే గనుక సులభంగా మరెవ్వరు గమనించకుండా జరిగిపోయింది.

* * *

ఆ రోజు హెడ్మాష్టరు రూంలోకి వెళ్తుంటే లోపల విస్సిగాడిమాటలు వినపడుతున్నాయి.

"మరి నన్నెందుకు తిట్టాలి?"

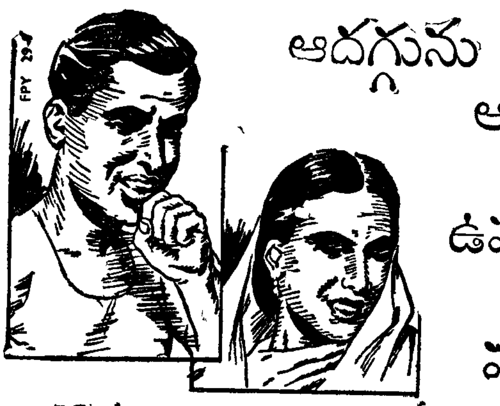

ఆదగ్గును అణచండి
ఆ గొంతు
పుండును
ఉపశమింప
జేసి
మాన్పండి

పెప్స్ టేబ్లెట్లు గొంతు, రొమ్ము బాధోపశమన విచారక సారములు కలవి. మీరు పెప్స్‌ను చప్పరించునపుడు ఈ సారములు ఆవిరి అయి, మీ శ్వాసద్వారా గొంతుకలోనికి, శ్వాసమార్గం, శ్వాసకోశాలలోనికి కొనిపోబడుతాయి. ఇలా అవి సరాసరి మిమ్ము బాధించే భాగాలను చేరుకుంటాయి. అందుకే పెప్స్ అంత శక్తివంతమై, జగద్విఖ్యాతి గాంచినవి. పెప్స్ దగ్గులను అణచివేస్తాయి. గొంతుపుండు బాధను ఉపశమింపజేస్తాయి. మీ శ్వాసకోశాలను రక్షిస్తాయి. కఫమును కోసివేసి శ్వాసబాధను పోగొట్టుతాయి. ఇవ్ఫ్లుయేంజా, బ్రోంకైటిస్ చికిత్సకు ఇవి అమోఘమైనవి

పెప్స్ సేవించండి. **PEPS**

జగద్విఖ్యాతి గాంచిన
గొంతు, రొమ్ము టేబ్లెట్లు
మందు లమ్మేవారి అందరివద్దా లభిస్తాయి.

సోల్ ఏజెంట్లు: దాదా & కో, 86, శైనప్పనాయక్ వీధి, మద్రాసు-8.

★ విస్సిగాడు ★

"అరె! ఫూల్!... ఫూల్... ఇంకా మాట్లాడుతున్నావా?...రాస్కెల్"

ఛెళ్ మనే ధ్వని, ఆ పైన విస్సిగాడు ఏడుస్తూ ఆయన్ని తిట్టడం... ఆ పైన... ఛెళ్... ఛెళ్...మనే ధ్వని...విస్సిగాడు ఆ బెత్తం లాక్కొని అప్పుడే లోపలకు అడుగు పెడుతున్న నన్ను దూసుకుపోవటం ... అంతా క్షణాలపైన జరిగిపోయింది.

హెడ్‌మాష్టరు తలొంచుకొని, అంత లోనే లేని హుందాతనం తెచ్చుకొని... "వెధవ...హు!... ఎడ్యుకేషన్ అంతా నాశనమయిపోయింది...రౌడిజం ఎక్కువై పోతోంది..."

"ఏమైందండి?"

ఆయన నా మాట వినిపించుకోనట్టు "ఇలా ప్రతి కుర్రవాడు రెచ్చిపోవటానికి అసలు కారణం ఎక్కడో వుంది. ఎవరన్నా రెచ్చగొట్టందే వాళ్ళిలా రేగుతారటండీ!" అంటూ నా వైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

ఈ మహాశయుని ఆలోచనలు ఎంతదూరం వెళ్ళనయ్యో నాకప్పటి కర్థం అయింది. నేనంటే ఇక్కడ స్కూలు కమిటీనుండి, ఉపాధ్యాయులవరకూ ఎంత నిరసనవుందో ఈ మాటలు నిదర్శన మిస్తున్నాయి.

"అయినా మాష్టారూ! ఈ విస్సిగాడికి మీరు చదువు చెబుతున్నారటకదండీ?" అని నా కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూశాడు.

నా పరిస్థితి నా కర్థం అయింది. మొత్తాని కాయన వాడిని ఏదో ఒకటి చెయ్యందే వదలడు. నేను అడ్డు చెప్పడం అది నా వుద్యోగానికే భంగం కావచ్చు.

ఆర్థకంగా నా పరిస్థితులు ఏమంత చెప్పుకోదగవి కావు. అనవసరంగా ఈ విషయంలో ప్రమేయం కలుగజేసుకొని బాధల్ని కొనితెచ్చుకోవడం శుద్ధ తెలివితక్కువ—అయినా నాలో ఏదో బాధగానే ఉంది. విస్సిగాడు నావంక అదోలా చూస్తున్నట్టనిపించింది. విషయం ఏమిటో తెలీకపోయినా, విస్సిగాడి పక్షంలో ఎంత న్యాయమున్నా, అదిక్కడ ఏ మాత్రం బలీయమైంది కాకపోగా అత్యంత బలహీనమైందనేది స్పష్టం. విస్సిగాడిని వెనకేసుకొని మాట్లాడటమంటే కనీసం సానుభూతైనా ఎవ్వరూ చూపించలేరు. ఈ వుద్దేశంతోనే ఇలా అన్నాను. "క్షమించాలి. వాడి విషయంలో ప్రత్యేకించి నేనేమి అభ్యంతరం తెల్పను. మీ యిష్టం. అయినా ఓ సలహా. ఒక విద్యార్థినిగురించి మనం చేసే నిర్ణయాలు ఆ విద్యార్థి జీవితాన్నంతనీ నిర్ణయిస్తాయని మాత్రం గుర్తించుకోండి."

గబగబ బయటకు వచ్చేశాను. నే ననుకున్నంతా జరిగింది. ఆ సాయంకాలం ఓ నోటీసు ప్రతి క్లాసుకు వచ్చింది. "...ప్రవర్తన బాగుండకపోవటంవల్ల విశ్వేశ్వరరావుని స్కూలునుండి బహిష్కరించడమైంది."

ఈ నోటీసు క్లాసులో చదువుతోంటే నా కళ్ళవెంట నీళ్లు గిర్రుని తిరిగాయి. విస్సిగాడి ముఖం అలా నా ముందు నిల్చొని నన్నిలా ప్రశ్నిస్తోన్నట్టనిపించింది. "నీ నిజాయితీని బలిపెట్టుకున్నావు. ఆత్మ సాక్షిల్యాన్ని నాశనం చేసుకున్నారు."

ఇంటికి రాగానే విస్సిగాడు కనబడ్డాడు. నాకు చచ్చేంత కోపం వచ్చింది. "ఫా!... నా ముందునుంచి ఫో!..." అన్నాను.

ఆప్యాయత అనేది కోపంగా రూపాంతరం అప్పుడప్పుడు పొందుతుంది. నిజంగా ఆ పరిస్థితులు చాలా భయంకర పరిణామాలకు దారితీస్తాయి... అలాటిదే అప్పటి నాకోపం.

కాని, అసలు విస్సిగాడి పై హెడ్‌మాష్టరుకి కోపం రావటానికి కారణం ఇది కమిటి ప్రెసిడెంటుగారి అమ్మాయి విస్సిగాడిని చింతకాయలు కోసి పెట్టమందట. వాడు కోయనన్నాడట. ఆ అమ్మాయి వీడిని వెక్కిరించిందట. వీడూ వెక్కిరించాడు. ఆ అమ్మాయి తిట్టింది. వాడు తిట్టాడు... ఆ అమ్మాయి వెళ్లి వాళ్ళ నాన్నగారితో విస్సిగాడు పూరికే వుత్తి పుణ్యానికి కొట్టాడని ఫిర్యాదుచేసింది. ప్రెసిడెంటుగారి ప్రమేయం ఇంతవరకు తీసుకొచ్చింది.

అప్పటికి ఇవేవీ నాకు తెలియవు. పిచ్చి కోపంలో "ఫో!... వెధవా!... నా కంటికి కనపడబోకు..." అన్నాను.

వాడేదో చెప్పబోయాడు.

"పోతావా? పోవా?" బిగ్గరగా అరిచాను.

అంతే విస్సిగాడు మళ్ళా నా కంటికి కనపడలేదు. మర్నాటినుంచి నేను చాలా బాధపడ్డాను... అలా అంతకోపం ఎందుకు చూపానా అని... ఎక్కడకు వెళ్ళాడో కాని వాళ్లమ్మకూడ మూడోరోజునుండి వూళ్లో కనపడలేదు.

ఓవారం గడిచిన తర్వాత ఓరోజు మధ్యాహ్నం బంట్రోతు నా చేతికో కార్డిచ్చాడు. "మాష్టరుగారూ!—నా తప్పేం లేదు. నాపై మీకూ కోపం వచ్చింది... నేను మిమ్మల్ని మాత్రమే తప్పులేమైనా వుంటే క్షమాపణ వేడుకొంటున్నాను. చాలాదూరంగా పోతున్నాను... విస్సి."

నిర్వికారమైన నా శరీరం కుర్చీలో ఎలా కూలబడిందో నాకు తెలీదు... ఆ మాట కొస్తే ఆరోజు నన్ను నేను తెలుసుకునే ప్రవర్తించానా? ★

తరచుగా మూత్రం వెలువడుచున్నదా?

చక్కెరతోగాని లేక చక్కెర లేకుండాగాని తరచుగా మూత్రము వెలువడుట మిక్కిలిప్రమాదకరమైన చిహ్నము. శరీరాన్ని గుల్లచేయడమే కాకుండా యీ వ్యాధి, తనబంధంలో చిక్కిన వారిని ఆరోజుకారోజు మృత్యువుకు ఆసన్నుని చేయును, ప్రథమదశలో శారీరక మానసిక శ్రమలకు యిచ్చగించకుండుట, నడుములో నొప్పి, చూపు మాంద్యము, తొడల్లో తిమ్మిరి, నరముల బలహీనతతో యీ వ్యాధి పొడచూపును. పై లక్షణములతోకూడిన వ్యాధికి వెంటనే తగిన చికిత్స చేయించకున్నచో, అధికదాహం, ఆకలి, గొంతు, నోరు యెండుట, దురదలు, కాళ్ళలో నరుల్లు తూకంతగ్గడం, శరీరమంతా పోట్లు, కీళ్ల నొప్పులు, కంటిపొరలు, క్షయ, గడ్డలు, రాచపుండ్లు, యిట్టి భయంకర బాధాకరమైన వ్యాధులు యెన్నో సంభవింపవచ్చును.

"వీనస్‌ఛారమ్" మాత్రలు వాడి, అనేక వేల మంది తమబాధల నుండినివారణపొంది మృత్యుకరాళమునుండి రక్షింపబడిరి, "వీనస్ ఛారమ్" శాస్త్రీయ పద్ధతులమీద, ప్రాచీన యూనానివైద్యవిధానప్రకారం అమూల్య ఓషధుల, శాకపదార్థముల, స్వాభావిక క్షారముల సారముతో తయారైనవి. మూత్రములో పంచదార, పలుమారు మూత్రవిసర్జనచేయు అవసరము, 2 లేక 3 రోజులలోనే మీకు చాలాభాగము నివారణగును. కొద్ది రోజులలోనే మీకు పగానికిపైగా స్వస్థత చేకూరినట్లనిపించును. "వీనస్ ఛారమ్" కొద్ది వ్యయముతో, సుఖముగా, తేలికగా సేవించవచ్చును. దీనికి ప్రత్యేకపథ్యము లేదు. నిరాహారముతో నుండే అవసరంలేదు రోగులు పుష్టికరమైన ఆహారము తినేందుకై రోగులు యిదివరకటికంటే యెక్కువరకాల ఆహారపదార్థములు తీసికొనవచ్చును. వివరములు గల ఇంగ్లీషు కరపత్రములు అడిగినచో ఉచితముగా పంపబడును ధర: 50 మాత్రల సీసా రు. 6-75 ప్యాకింగు పోస్టేజి ఉచితము.

లభించు స్థలము:

Venus Research Laboratory (A. P. W.

P. O. Box No. 587, Calcutta